

ΣΑΛΠΙΓΞ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΕΤΟΣ Α'.

ΑΡΙΘ. 21.

Συνδρομή υποχρεωτική ετήσια προπληρωτέα εν Κύπρω Σελ. 8. Έν τῷ ἑξωτερικῷ Σελ. 12.

Ἀριθρὰ σύμφωνα τῷ προγράμματι τῆς "ΣΑΛΠΙΓΞ" καταχωρίζονται δωρεάν. Εἰδοποιήσεις καὶ διατριβαὶ κατ' ἀποκρίν.

Πᾶσι ἀποστολὴ ἀπορῶσα τῇ "ΣΑΛΠΙΓΞ" δέον νὰ διευθύνηται τῷ Συντάκτῃ Σ. ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΩ εἰς Λεμεσόν.

Editor S. HOURMOUZIOS LIMASSOL.

Μὴ πράττε ἔργα τῶν ὁποίων ἡ δημοσίευσίς σοι προξενεῖ ἐντροπὴν, διότι γρήγορα ἢ ἄργα θὰ φανερωθῶσι.

ΚΥΠΡΟΣ.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ.

28, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1884.

Η ΒΑΣΚΑΝΙΑ.

Πρὸ τινῶν ἐτῶν Λευκωσιᾶται καὶ Λαρυναεῖς ἐξήλευον καὶ ὑπερεπήρουν τὴν ἐν πᾶσι συμφωνίαν τῶν Λεμεσίων καὶ τὰς καλὰς τούτων πάντοτε διαθέσεις πρὸς πᾶν καλὸν καὶ τὴν κοινωνίαν ὠφελίμον. Πολλὰκις γὰρ ἐν συνέλεισσι καὶ ἐν συναναστροφαῖς ἠκούσαμεν νὰ γίνηται εὐφημος μνηστὴς τῶν Λεμεσίων ὧν τὰ καλὰ ἔργα ἠρίθμουν ἐμπρὸς τοῦ καὶ ἐλάμβανον ὡς ὑποδείγματα ἀξία μιμήσεως. Μεταξὺ τῶν ἔργων τούτων τὸν ἐκ τῆς καλῆς θελήσεως ἀπορρέοντων, πρωτίστην κατεῖχε παρὰ τοῖς θυμωσταῖς οὕτως εἰπεῖν τῶν Λεμεσίων ὁ τρόπος δι' οὗ οὗτοι ἐστερεοποίησαν τοὺς πόρους τῶν Σχολείων τῶν καὶ διετήρουν ταῦτα ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν καλῇ καταστάσει, τὸ ἐπὶ τοῦ ἐμπορίου δηλ. σύστημα, καὶ ὃ ὠφέλιμα πᾶς ἐμπορεύμενος νὰ δίδῃ εἰς τὸ ταμεῖον τῶν Σχολείων ὡς συνδρομὴν τούτων, δύο τοὺς χιλίους ἐπὶ τετάρτῃ εἰσγωγῇ καὶ ἐξαγωγῇ. Εἰς τοὺς ἀειμνήστους ἐκείνους ἀνδράς τοὺς ἠετίσαντας τὸ σύστημα τοῦτο, καὶ δι' ὧν κατὰ παντὸς ἐκ τῶν ἀπογόνων τῶν παραβάτου δώσαντας χροῖαν νόμου ἰσχυροῦ εἰς τοῦτο, ὁρεῖται ἡ μέχρι τοῦ νῦν διατηρησις τῶν Σχολείων. Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι βίττανος δαίμων διὰ τῆς ἀλεθρίου πνοῆς τοῦ φέρων τὴν σύγχυσιν ἐν πᾶσι, εἰσεχώρησεν ἀπὸ τιμῆς καὶ ἐνταῦθα ἀπείρων διχονοίας καὶ διαιρέσεως ἀντὶ τῆς τέως συμφωνίας, καὶ δημιουργῶν χάος καὶ σύγχυσις ἀντὶ συστήματος στερεοῦ καὶ διαρκούς, τὸ δ' ἀποτέλεσμα τούτων ὄλων μετὰ φρίκης

καὶ ἀγωνίας πάντες προβλέπουσι καὶ αἰσθάνονται. Τίς ἄρα γὰρ πταίει κατ' οὗ ἡ ἄρὰ ἐκ μυρίων σπυρίων νὰ ἐκπεμφθῇ; φοβούμεθα ὅτι ὅσοι αἱ καταρσάμενοι τόσοι καὶ αἱ καταρσόμενοι ὡς ἐκ τούτου δὲ καὶ αἱ ἀρὰν ἔχοντες πλέον πᾶσαν ἀξίαν καὶ δύναμιν.

Πάντες ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου ὄσοι ἠδύναντο καὶ ὡς ἠδύναντο ἐνῆργησαν εἰς τὴν γενικὴν ταύτην κατὰπτωσιν καὶ συνέπραξιν εἰς τὴν πλήρη ταύτην ἀποσύνθεσιν· δικαίως δὲ δύναται πᾶς τις μετ' ἀπορίας νὰ ἐρωτᾷ « τοιοῦτος ὁ κερπὸς τῶν πολυετῶν Σχολείων, ἡ διαίρεσις καὶ ἡ διχονομία; τοιαύτη ἡ ἐκ τῶν γραμμάτων μόρφωσις, ἡ ἀσυμφωνία καὶ ἡ καταστροφὴ παντὸς καλοῦ; » Ποῖα ἡ διανοητικὴ ἀνάπτυξις ἡμῶν ὅταν δὲν δυάμεθα ἢ δὲν ἔχωμεν τὴν θέλησιν νὰ συνεργασθῶμεν καὶ νὰ καταπολεμήσωμεν πᾶν ἐναντίον πρὸς τὸ καλὸν πρόημα, ποῖα δὲ ἡ ἠθικὴ ὠφέλεια ἢ ἐκ τῶν Σχολείων ἐπορίσθημεν ὅταν ἐν ἀδιαφορίᾳ καὶ ἀπληθείᾳ θεώμεθα τὴν καταστροφὴν παντὸς καλοῦ καὶ ὠφελίμου οἰκοδομήματος, καὶ δὲν συνεργώμεθα κατέπειν καθημερινῶν προσκλήσεων νὰ βασανίσωμεν τὴν ιδεάν τοῦ ἐνός νὰ συζητήσωμεν δημοσίᾳ τὴν γνώμην τοῦ ἄλλου καὶ οὕτω νὰ συνεργασθῶμεν πρὸς ὑποστήριξιν καὶ στερεοποίησιν τούτου.

Τὸ ἐπὶ τοῦ ἐμπορίου σύστημα ἔχει τὸ ἀδικον λέγουσιν τινὲς τὸ ὅτι συμβαίνει πάντοτε νὰ πληρώνωσιν τινες ὑπέρβαλον

διὰ τὰ Σχολεῖα ποσὴν ἐνῷ ὅσονα παιδὲς ἔχουσιν εἰς τὸ Σχολεῖον, ἄλλοι δὲ εἰτινεὶ καὶ μεγίστην περιουσίαν ἔχουσι καὶ τέκνα 3—4 στέλλουσιν εἰς τὰ Σχολεῖα, δίδουν ὅλως ἀσήμαντον ποσὴν διότι δὲν ἐμποδεύονται, καίτοι οὗτοι δὲν διακινδυνεύουσι τὴν περιουσίαν τῶν ἐνῷ οἱ ἄλλοι οἱ ἐμπορεύμενοι πολλὰκις καὶ ζημιώνονται· διὸ καὶ θεωροῦν ἐνομωτέραν τὴν διὰ συνδρομῆς συντήρησιν τῶν Σχολείων. Ἄλλοι δὲ πάλιν φρονοῦν ὅτι ἀδύνατον διὰ συνδρομῆς νὰ εἰσπραχθῇ καὶ νὰ εἰσπράττηται τακτικῶς τὸ ἀνγκαιού πρὸς συντήρησιν τῶν Σχολείων ποσόν, διότι καὶ ἄποροι πολλοὶ ὑπάρχουσιν εἰτινεὶ δὲν δύναται νὰ συνδράμωσι, καὶ εὐποροὶ ὀλίγοι εἰσὶν εἰτινεὶ πρὸς αἰρετικῶς θὰ δώσωσι μέχρι 5 λιγῶν συνδρομὴν, ἐνῷ τὸ ἐπὶ ἐμπορίου κατ' ἐνότησε πλέον ὑποχρεωτικὸν· διὸ καὶ θεωροῦν τὸ σύστημα τοῦτο στερεὸν καὶ διαρκές, φθάνει μόνον νὰ πληρώσῃται ὡς ἔστω, λέγουσιν, καὶ ἀδιάφθορον ἂν εἰς πληρώσει 30 λίρας καὶ δὲν ἔχει τέκνα εἰς τὰ Σχολεῖα ἢ ἀναγνησθῇ, λέγουσιν, ὅτι ὅτε οὗτος ἐδιδάσκειτο ἐπὶ πληρώσει ἄλλοι ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ σήμερον ὁφείλει νὰ πληρώσῃ οὗτος ὑπὲρ ἄλλων καὶ οὕτω καθεξῆς. Οἱ τελευταῖοι λοιπὸν οὗτοι καὶ οἱ πρῶτοι εἰσὶ τὰ δύο ἀντιθέτα κόμματα· ὑπάρχει εὐμῆς καὶ μεσαιὸν κόμμα τὸ ὁποῖον φρονεῖ ὅτι πρέπει νὰ τροποποιηθῇ ἔν τιαι τὸ ἐπὶ ἐμπορίου σύστημα καὶ νὰ μένῃ ὡς τὸ μόνον καταλλήλον. Τοῖς τελευταῖοις τοῖς συντασσόμενοι καὶ ἡμεῖς, καίτοι στερούμενοι ψήφου, παρατηροῦμεν μόνον

δει και εν τοις πρώτοις και εν τοις τελευταίοις λείπει πλέον η καλή ή θέλησις. Πάσα προαιρετική συνδρομή οὐδέν ἔχει κύρος, οὐδεμίαν ἔχει σπουδαιότητα· να υποχρεώωμεν δ' ἡμεῖς αὐτοὶ εἰς ἀποφάσεις ἰδικὰς μας τὰς ὁποίας να φυλάττωμεν ὡς ὅρους ἀμεταθέτους πρὸς ὠφέλειαν ἡμῶν αὐτῶν, τοῦτο εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον. Ἐσυνειθίσταμεν να υποκύπτωμεν εἰς υποχρεώσεις ἐπιβαλλομένας ἡμῖν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τοιούτας ἐπιβαλλομένας ἡμῖν ὑπὸ τῶν καθηκόντων.

Τοιούτα λοιπὸν τὰ κόμματα καὶ τοιαῦτα αἱ διαίρεσεις ἐν Λεμεσῶ. Ἐν Λεμεσῶ ὅπου μέχρι γῆρας ἔβαινον τὰ πάντα καλῶς. Ἐν Λεμεσῶ τὴν δόξαν ἐξήλευον αἱ ἄλλαι πόλεις. Ἐν Λεμεσῶ τῆς ὁποίας ζηλεύουν τὸ ἐμπόριον. Ἐν Λεμεσῶ τῆς ὁποίας ἡ πολυτέλεια ἐν πᾶσι προδίδει τὴν εὐπορίαν τῶν κατοίκων. Ἡ βασκανία εἶνε ζήτημα ἄλυτον εἰσέτι· ἄλλ' ἂν πράγματι «ἡ βασκανία ἀμαυροὶ τὰ καλά» ὑπὸ τοιούτην δυσάρεστον καὶ καταστρεπτικὴν τῆς βασκανίας ἐπῆρειαν διατελεῖ σήμερον ἡ Λεμεσός.

Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ πλέον! ἀνάγκη να προσπαθῇσωμεν πᾶντες ὅλως δυνάμεσιν· ἀπαλλάξωμεν τὴν πόλιν μας τῆς κακῆς ταύτης καὶ οὐδαιᾶς ἐπηρεας. Τὸ να ἐμμένῃ ἕκαστον κόμμα πεισματωδῶς εἰς τὰς ἰδέας του δὲν εἶνε λογικόν· τουτέστι δὲν εἶνε ἀνθρώπινον. Ἀφοῦ εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον να συνέλθωσι πρὸς τὸ να συζητήσωσιν ὅλα ὁμοῦ τὰ κόμματα, ἀνάγκη ἕκαστον να ἐκλέξῃ 2—3 ἀντιπροσωπεύοντα· τὴν ἰδέαν καὶ γνώμην ἣν τὸ κόμμα ἐκεῖνο ἀσπάζεται καὶ ἀκολουθεῖ, οὗτοι δὲ πάντες να συζητήσωσιν ἐν συνελεύσει καὶ βουλευσὶ πᾶσας τὰς γνώμας καὶ τὰ φρονήματα, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα τούτων να ἔχῃ ἰσχύον καὶ κύρος παρὰ πᾶσι καὶ να γίνῃ ἀποδεκτὸν ὡς νόμος ἀπαράδρατος. Οὕτω πως νομιζόμεν συνδυάζονται τὰ κόμματα καὶ συναντῶνται αἱ ἰδέαι. Οὗτος νομίζομεν εἶνε ὁ μόνος τρόπος δι' οὗ ἐπέρχεται ἡ ποθητὴ συνεννόησις καὶ ἡ σωτήριος σύμπνοια, τοῦτον δὲ τὸν τρόπον πᾶσα εὐ ἡγμένη κοινωνία ἀκολουθεῖ, θεωροῦσα ὡς μόνον καταλλήλον πρὸς κατορθώσιν παντὸς καλοῦ. Τὸ να φωνάζῃ τις ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ τοῖς καφεναείοις, καὶ τὸ να στέλλῃ ἀνωνύμους ἐπιστολάς χωρὶς να παρουσιάζηται ἐκεῖ ἐνθα προκλήεται να ὑπερασπίσῃ τὴν ἰδέαν του καὶ να δικαιολογῇ τὰς φωνὰς καὶ γρηφόμενά του δὲν σημαίνει ἄλλο εἰμὴ ἀτολίαν, ἀνανδρίαν, δουλείαν φρονημάτων καὶ ἀστασίαν ἰδεῶν· τῶν τοιούτων δὲ ἔργα εἰσὶ πάντοτε ἡ ἀνατροπὴ καὶ ἡ καταστροφὴ, οὐδέποτε δὲ ἡ ἀνοικοδόμησις.

Ἐλπίζωμεν ὅμως ὅτι ἐπὶ τέλος τὸ καλὸς νοούμενον συμφέρον τῆς πόλεως θέλει συγκεντρώσῃ περὶ αὐτὸ ἅπαντα τὰ κόμματα καὶ ἐπὶ τῇ λογικωτέρᾳ, δικαιοτέρα καὶ εὐκλιωτέρᾳ περὶ τὴν ἐφαρμογὴν ἰδέας θέλει ὑπεριστῆσθαι καὶ τὴν ὁποίαν πάντες θέλουσιν ἀσπασθῇ πρὸς τὸ καλὸν τῆς πόλεως καὶ πρὸς ἔπαινον τῶν κατοίκων τῆς.

Ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ μαγαζείου τοῦ Κ. Μ. Μαυροσκούφη εὐρέθη πρὸ τινῶν ἡμερῶν κολλημένη ἡ ἐξῆς: «Προκήρυξις».

«Καὶ πάλιν σὰς λέγομεν Κύριε Μαυροσκούφη ὅτι διδασκάλους μὲ 2 ἐπαγγέματα δὲν ἐννοοῦμεν να ἔχωμεν φέτος, διότι ἐκαταλάβαμεν ὅτι μᾶς περιπαίζουν· καὶ ἂν τὸ κάμητε θὰ τοὺς πάρωμεν ἀπὸ τ' ἀφτί κ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρταν. Ἰδοὺ ἡ σταθερά μας ἀπόφασις. Χαῖρε. ΓΟΝΕΙΣ ΤΙΝΕΣ.»

Τοιαῦτα διαδηλώσεις γεννοῦνται, ἐξ εἰλικρινοῦς διαθέσεως πηγαζούσαι καὶ ἐπὶ τῆς ἀληθείας, βασιζόμεναι, ὁμολογοῦμεν ἐν συνειδήσει ὅτι μᾶς εὐχαριστοῦν, διότι τοῦτο σημαίνει μέριμναν καὶ φροντίδα ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ τὴν ὁποίαν ζητοῦμεν μὲ τὸ φρονεῖν καὶ δὲν τὴν εὐρίσκομεν δυστυχῶς καὶ παραπονούμεθα πάντοτε, ἄλλ' ἢ προκειμένη προκήρυξις περατῆσθαι μετὰ λύπης, ὅτι οὔτε εἰλικρινείας καὶ γενναιοῦτος χαρακτῆρα φέρει, οὔτε ὑπὸ τῆς μερίμνης καὶ φροντίδος ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ ὑπεργορεύθη. Καίτοι λοιπὸν ἡ «προκήρυξις» αὕτη ἡ τὰ δύο μόνον ἐπαγγέματα μισοῦσα δὲν ἀφορᾷ ἡμᾶς ὡς ἐπαγγελλομένους πλείονα τῶν δύο, θὰ προδῶμεν ὅμως εἰς τὴν ἀνάγκην αὐτῆς διὰ να ἴδωμεν τὸν ὑπ' αὐτὴν κρυπτόμενον.

α'. Ἡ «προκήρυξις» ἐργάφη μὲ κεφαλαῖα γράμματα, μετὰ τῆς μεγαλειότητος δηλ. προφυλάξεως να μὴ γνωστῇ ὁ γράψας, φέρει δὲ ὑπογραφὴν «γονεῖς τινες» τὸ ὅποιον βεβαίως δὲν σημαίνει γενναιοῦτητα.

β'. Αὐτὸ τοῦτο τὸ κρυπτεσθαι ἀποδεικνύει κατὰ πόσον εἶνε ἀληθὴς ἡ κατηγορία ὅτι δῆθεν ἐμπαίζονται οἱ «γονεῖς τινες» ὑπὸ τῶν διδασκάλων· διότι τῶν διδασκάλων καυχωμένων διὰ τὰς προόδους τῶν τὰς ὁποίας ἐπιδεικτικῶς δι' ἐπανειλημμένης κωδωνοκρουσίας, ἐν καιρῷ τῷ δέοντι θέλουσι να κάμωσι γνωστὰς τῷ δημοσίῳ, πῶς δὲν παρουσιάζονται να εἰπωσιν οἱ «γονεῖς τινες» κατὰ τί ἐμπαίζονται;

γ'. Αὐτὸ τὸ ἀκαιρον καὶ ἀναρμόδιον καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀτελεσφόρητον τῆς «προκήρυξεως» ταύτης, κατὰ δὲ πρὶν τὴν ἀνελικρινείαν τῶν γραφάντων, διότι ἂν πραγματικῶς ἐμερίμων εἰλικρινῶς ὑπὲρ τοῦ καλοῦ, ὠφειλὸν να ἐνεργήσωσιν ὡς δεῖ καὶ δεῖ καὶ πρὸς οὓς δεῖ.

δ'. Οὐδαμῶς φροντὶς ἡ μέριμνα περὶ τῆς βελτιώσεως τῶν κακῶν ἔχοντων διορθῆσαι διὰ τῆς «προκήρυξεως» ταύτης εἰς τοὺς «γονεῖς τινες» διότι μετὰ τὸ «διδασκάλους μὲ δύο ἐπαγγέματα δὲν ἐννοοῦμεν να ἔχωμεν φέτος» ἔπρεπε να προσθέσῃ «καὶ ἔχομεν ἄλλους ἱκανοὺς καὶ ἐτοιμοὺς να ὑπηρετήσωσι μετὰ τὴν αὐτὴν μισθὸν» διότι πολὺ καλὰ γνωρίζουν ὅτι καὶ εὐτελεστάτος εἶνε ὁ διδασκαλικὸς μισθός, καὶ ἄξιητις τοῦτου δὲν ἐπιτρέπεται ὑπὸ τῶν οικονομικῶν τῶν Σχολείων· ἐκτὸς ἂν ἀπεφάσισαν οἱ «γονεῖς τινες» να συνδράμωσι γενναίως διὰ να δοθῇ ἐπαρκὴς μισθός εἰς διδασκάλους τοὺς ὁποίους να φυλάττωσιν ἡμέρας καὶ νυκτὸς διὰ Ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου διὰ να μὴ κατακλίνωνται εἰς ἄλλα ἐπαγγέματα. Ἀλλὰ τότε ἔπρεπε να παρουσιασθῶσιν. Ἰσως ὅμως ἐκ μετριοφροσύνης ἐκρύβησαν πρὸς τὸ παρόν, ἐν ὧρα δὲ κατακλήθῃ θὰ εἰπωσιν «ἰδοὺ ἡμεῖς» (;;;). ε'. Ἡ «προκήρυξις» ἔχει τι τὸ προσβλητικὸν διὰ τὴν Ἐφορίαν τῶν Σχολείων· διότι μετὰ τὸ «ἐκαταλάβαμεν ὅτι μᾶς περιπαίζουν» θέλουν να εἰπωσιν οἱ «γονεῖς τινες» ὅτι ἡ Ἐφορία ἢ εἶνε ἀνίκανος να ἐννοήσῃ ἂν γίνωνται ἢ οὐ, αἱ κατάλληλοι πρόοδοι, ἢ ἐμπαίζεται καὶ σιωπᾷ χαριζομένη εἰς τοὺς διδασκάλους· καὶ τότε βέβαια τῆς πρέπει μὲν τοιαύτη προβολάρα.

στ'. Ἡ «προκήρυξις» ἔχει τι τὸ ἄεργον καὶ πολὺ χονδρὸν· διότι τοὺς διδασκάλους διορίζομεν ὑπὸ τῆς Ἐφορίας τὴν ὁποίαν οἱ «γονεῖς τινες» ἐκλέγουσι διὰ τῆς ψήφου των, δὲν δύνανται οὗτοι να τοὺς «πάρωσιν ἀπὸ τ' ἀφτί κ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρταν». Ὁρθότερον, φρονιμώτερον καὶ δικαιότερον ἦτο νομιζόμεν να εἰπωσιν, «ἂν τὸ κάμητε θὰ σὰς πάρωμεν (δηλ. σὰς τοὺς ἐφόρους) ἀπὸ τ' ἀφτί κ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρταν».

Ταῦτα πάντα ἀρκοῦσι πιστεῦν να πείσωσιν ἅπαντας ὅτι ὁ πατήρ τῆς «προκήρυξεως» [καθόσον οὗτος διατελεῖ ἐπιμελῶς κρυπτόμενος] ἢ εἶνε ἐξ ἐκείνων οἵτινες οὐδὲ ἐν ἐπαγγέλματι δὲν δύνανται να μετέλθωσιν ἐκ αὐτῶν καὶ ἐν τῇ μὲν καὶ φθορῶν ἄλλους οἵτινες καὶ αὐτὰς τὰς ὥρας τῆς ἀναπύσεως των τὰς θυσιάζουν μετὰ κίνδυνον τῆς υγείας των εἰς ἄλλου εἶδους ἐργασίαν διὰ να δυνήθωσιν οὕτω να συντηρηθῶσι καὶ να συντηρήσωσι πολλοὺς, ἢ εἶνε ἐξ ἐκείνων οἵτινες μόνον ὁδηγὸν πάσης πράξεως καὶ διχρήματός των τὸ τυφλὸν πάθος ἔχουσι.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΑ.

—Ἡ Α. Ἐξοχότης ἔ. Μ. Ἀρμοστής εἴηρε στήθη να ἐπεκτείνῃ τὴν δικαιοδοσίαν τῶν Κωμοδικῶν εἰς τὸ να δικάζωσιν οὗτοι καὶ ἀποφασίζωσιν ἐπὶ ἀγωγῶν περὶ χρέους, ἀποζημιώσεως, ἢ οἰασδήποτε ἄλλης ἀπαιτήσεως μέχρι τοῦ ποσοῦ πέντε λιρῶν. Καλὴ καὶ

ἀναγκασία ἢ ἐπέκτασις αὐτῆς τῆς δικαιοδοσίας τῶν Κομοδικῶν διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἡμεῖς ἐφωνάζομεν καὶ βεβαίως τῶρα ἡ ἀναγκασία ἢ ἐπέκτασις, ἀλλὰ καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐξετάζειν καὶ μικρὰ ποινικὰ εἰνεῖν ἀναγκαστικὸν νομίζομεν· διότι τοῦτο θὰ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ περιορισθῶσι κάμποσον ἀπὸ τοιαῦτα πολλοὶ ἀμπαλατοῖς, οἱ ὁποῖοι ἔς τὸν ἕνα ἔς τοὺς δύο λόγους ὑβρίζουν, ραβδίζουν καὶ μένουν ἀτιμώρητοι, διότι ὁ παθὼν δὲν δύναται νὰ μεταβῇ εἰς τὰς πόλεις νὰ ἐνᾶξῃ ἀναλογιζόμενος τὰ βαρέα ἔξοδα. Γιὰ σκέψου καὶ τοῦτο Ἄρμυστά μου νὰ δοῦμεν ἂν δὲν τὸ ἐγκρίνης; ἢ μή πως ὑπάρχουν λόγοι οἱ ὁποῖοι ἐμποδίζουν τοῦτο καὶ ἡ μικρὰ μας κεφαλὴ δὲν τοὺς χωρεῖ; ἂς γίνωσι γνωστοὶ καὶ τότε νὰ ἀύσω κ' ἐγὼ ἀπὸ τὸ νὰ σὲ ζαλιζῶ.

—Τὰ κάτωθι δάση ὠρεθητήθησαν καὶ θεωροῦνται δάση τοῦ Κράτους. Ὅσοι λοιπὸν ἔχουν νὰ κάμουν ἐνστάσεις δι' αὐτὰ, πρέπει νὰ τὰς κάμωσι προτοῦ νὰ παρέλθωσιν αἱ 6 τοῦ ἐρχομένου Μαρτίου 1885, διότι ἀφοῦ παρέλθῃ ἡ προθεσμία αὕτη δὲν γίνονται πλέον δεκταὶ αἱ ἐνστάσεις των.

1. Ἡ σειρά τῶν Δασῶν Λεμησσοῦ ἢ ὁποῖα ἔχει σύνορα ἀπὸ τὸ Ἀνατολικὸν μέρος, τὸ Μοναγροῦλλι καὶ Βάσαν, καὶ ἀπὸ τὸ Δυτικὸν τὸν Ἀγ. Μάμαντι.

2. Τὰ δάση «τοῦ Ἀγ. Μάμαντος» καὶ

3. Τὸ δάσος «Ἀκαπνοῦς».

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Τὰ πράγματα φαίνονται πολὺ θολὰ. Τὰ παρούσια ξηραίνονται· οἱ στρατοὶ συναθροίζονται, οἱ στόλοι περιφέρονται, τί ὅμως θὰ γεννηθῇ ἀπὸ αὐτὰ ὅλα καὶ ποῦ θὰ γεννηθῇ δὲν ξέομεν. Αἱ δυνάμεις ἐπειδὴ δυστρεπτήθησαν μετὰ τὴν Ἀγγλίαν, ὅτι ἔβαλε χέρι μετὰ τὸ τζέπει της εἰς τὴν Αἴγυπτον θέλουν νὰ κάμουν μίαν ναυτικὴν διαδήλωσιν ἐναντίον της, ἀλλὰ νὰ δοῦμεν πόσους λογαριασμοὺς πρέπει πρῶτον νὰ κάμωσι κ' ὅστε νὰ κάμωσι τοῦτο, διότι ἡ Ἀγγλία δὲν ἔχει τώρα μέσ' τὸν χειμῶνα κκέφι νὰ ἀστειεύηται. Ἐξέχασαν οἱ ὅλλοι Εὐρωπαῖοι τὸ «μακάριοι οἱ κρατοῦντες» Ἀπὸ ἄλλο μέρος πάλιν μανθάνομεν ὅτι ἐπικεῖται Ἀγγλογαλλικὸς θαλασσινὸς πόλεμος, διότι ἡ Ἀγγλία εἰς τὴν Αἴγυπτον βλέπει Γαλλικὰ συμφέροντα καὶ ἡ Γαλλία εἰς τὴν Κίαν βλέπει Ἀγγλικά. Τὰ πράγματα λοιπὸν ὀλονὲν θολώνονται καὶ θὰ δοῦμεν ποῦ θὰ κατάντησουν. Ἡμεῖς τέλος πάντων ἐπιθυμοῦμεν καὶ εὐχόμεθα νὰ ἐξέλθῃ νικητρία ἀπὸ πάσης περιπλοκῆς ἢ Ἀγγλία, διότι ἐξ αὐτῆς προσδοκῶμεν τὴν μεγαλειτέραν τῶν ὠφελειῶν. Ὁφείλομεν νὰ εἰμεθα εὐγνώμονες ἀναλογιζόμενοι τὰ καλὰ τὰ ὅπεια τὸ ἔθνος ἡμῶν ἀπέκτησε τῇ ἰσχυρᾷ προστασίᾳ τῆς Ἀγγλίας, καὶ ἔτι μᾶλλον δι' ὅσα ἐλπίζομεν ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ ἀποκτήσῃ.

Ἀπὸ τὴν ἄλλην μεριὰν ἡ Πύλη ἤρχισε

νὰ στενοχωρῆται, διότι λέγει «ὅσον ἔδλεπα τὴν Αὐστρίαν καὶ τὴν Ρωσίαν νὰ μὴ τὰ ἔχουν καλὰ, ἦτο ἡ χαρὰ μου, διότι ἡ δυσχερὴς ἐκείνων ἦτο ζωὴ γιὰ μέ, τῶρα ὅμως ποῦ ἐσυμφωνήσαν ἐκεῖνοι οἱ δύο ἐξάπαντος ἡ συμφωνία των πᾶνω τὴν κεφαλὴν μου θὰ ξεσπάσῃ». Τὴν δυστυχημένην τὴν Τουρκίαν! μαλλώνουν δὲ ἔς τὸν Νότον «ἄχ! γιὰ μέ μαλλώνουν» λέγει· συμφιλώνονται δὲ ἔς τὸν Βορρὰν «βάχ! γιὰ μέ μερώνουν» λέγει· Νὰ ζώην γιὰ τὴν ὁποίαν νὰ μὴ λυπηθῇ κανεὶς τὸ χλωροφόριον.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ Λεμησσοῦ

(λίρα Ἀγγλίας Γρ. 132.)

Κρασία ἀπισσα τὸ γομ. Γρ. 220.

Κρασία συνήθη ,, 200—205

Ραχὴ 19 βαθμ. ἢ ὁκά 2. καὶ 15.

Λευκωσίας (λίρα Ἀγγλ. Γρ. 182.)

ὁ σῖτος τὸ κοιλόν (22 ὁκ.) Γρ. 20—22.

ἡ κριθή ,, [16 ὁκ.] 11—13.

τὸ κρέας ἡ ὁκά γρ. 8—9.

ΦΥΤΑΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Αἱ! μᾶς ἔμεινε πλέον δικαίωμα νὰ παραπονηθῶμεν ὅτι τὰ βαπόρια δὲν μᾶς διεσκέδασαν αὐτὴν τὴν φορὰν; Εἶνε δυνάτεον τώρα τζάνουμ νὰ παραπονηθῶ ἐγὼ καὶ νὰ μὴ ἀκουσθῶν ἀμέσως τὰ παράπονά μου; Ὅχι βέβαια! διότι ἀπατιῶ λίγα καὶ κλά καὶ ἀναγκασία καὶ δίκαια καὶ νόμιμα καὶ σωστά καὶ . . . μετὰ καρδία καὶ καθράν. Ἡλεκτρικὸν φῶς δὲν μᾶς ἔρριψαν, διότι ἔχει Σελήνην· ἀλλὰ εἶδετε ἐκείνην τὴν Παρσκειὴν (προχθὲς ἀδελφὲ ἔς τὰς 21 τοῦ Σεπτεμβρίου μας καὶ τὰς 3 τοῦ Ὀκτωβρίου τῶν Φράγκων) πῶς ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ βράδυ μᾶς ἔπαιζαν σωστὸν τύμπανον (νὰ τοὺς ὀῆτε) μετὰ τὰ κανόνια; Ἀφήσατε νὰ δῆτε, ὅτι ἂν δὲν φύγουν σήμερον ἢ αὔριον θὰ ἔχωμεν καὶ ἡλειτριὸν φῶς. Πόσον ὅμως ἐσκόλλισα μετὰ ἕνα ποῦ ἔδλεπα προχθὲς ἐκείνην τὴν φευτοναυμαχίαν καὶ μοῦλεγεν, «ἡμεῖς ψεύτικαις δουλείαις δὲν ἐννοοῦμεν νὰ θωροῦμεν (καλὸ; ὁ ἄνθρωπος εἶνε ζυμωμένος μέσα ἔς τὰς ἀλήθειαις) ἡμεῖς θέλομεν νὰ κάμουν ἀληθινὸν κανονοβολισμόν· νὰ ἐβάλουν τὴν «Ἀλεξάνδραν» μέσ' εἰς τὴν μέσην καθὼς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, προπέρυσιν, νὰ δοῦμεν ταῖς παλληκαρίαις τους.» Τώρα σὰς παρακαλῶ· δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ «ξωρισμοῦ» ὁ φίλος μου τοῦτος;

Τέλος πάντων πότε θὰ φύγουν δὲν ξέομεν· ἀλλὰ νὰ χωμεν καὶ τὸν νοῦν μας· ἐγὼ δὲν θὰ ζαλιζώμαι νὰ σὰς λέγω ὅποτε θὰ ἔλθουν «ἡλθάν» καὶ ὅποτε θὰ φύγουν «ἔφυγαν». Σὰς τὰ λέγω ὅλα διὰ μιᾶς τώρα διὰ νὰ μὴ ἀναγκιάζωμαι νὰ τὰ

ἐπαναλαμβάνω· ὁ ἄρχωνται καὶ νὰ πηγαίνουν· θὰ πηγαίνουν καὶ νὰ ἄρχωνται, ἕως οὐ νὰ λθουν καὶ νὰ μὴ πᾶν, ἢ «νὰ πᾶν καὶ νὰ μὴ πατήσουν» πλέον.

Λάρνακι τῇ 3 Σεπτεμβρίου 1884.

Porto-franco. Ἐλευθέρος λιμὴν ἢ Κύπρος.

Φωνὴ λαοῦ, φωνὴ Κυρίου.

Ὁ λαὸς τῆς Κύπρου συνειδὼς τὴν ἀνάγκην τῆς αὐτοσυντηρήσεως, καὶ μὴ ἔχων ποῦ ἄλλοθι νὰ βασισθῇ, διότι τὸ τε ἐμπόριον, ἦτε βιομηχανία, ἦτε γεωργία ἔπαθον πρὸ πολλοῦ ἐκλείψιν οἷαν καὶ ἡ Σελήνη ψὲς, σπεύδει νὰ παρακκλήσῃ τὴν Σεβαστὴν Κυβέρνησιν τοῦ νὰ τείνῃ χεῖρα βοηθείας καὶ προσέλθῃ ἀρωγὸς τῇ ταλκίνη νήσῳ, ἀποκαθιστῶσα αὐτὴν ἐλευθέρῳ λιμένι. Τὰ Κυβερνητικὰ συμφέροντα οὐδέποτε ὁ λαὸς τῆς Κύπρου θέλει νὰ ποδοπατηθῶσι, διότι προτείνει μὲν τὴν τῶν Τελωνείων κατάργησιν, ἀφίνει ὅμως τὸ δικαίωμα τοῖς ἀρμοδίοις νὰ καλύψωσι διὰ φόρου ἥμιστα ἐνοχλητικῶν, οἷαν ἐπὶ τοῦ ἁλατος, πετρελαίου, καπνοῦ καὶ τῶν τοιούτων, τοὺς τελωνειακοὺς δασμοὺς.

Νομοθεταί! Γρηγορεῖτε καὶ προσέχεσθε ἵνα μὴ εἰς τὴν μέλλουσαν περὶ ὁδὸν τοῦ συμβουλίου σας παρουσιασθῇτε ἄνευ λαμπάδων ὡς αἱ . . . τοῦ Κυρίου Παρθένου καὶ μείνητε ἔξω τοῦ νυμφωνος Χριστοῦ. Νομοθεταί! ἡ νῆσος ἐφ' ὣμῖν στηρίζει πᾶσαι τὰς ἐλπίδας της· ὅμως περιμένει νὰ θεραπεύσῃτε τὰ κακῶς ἔχοντα· δὲν ἀνέχεται ὅμως καὶ ἡ φωνὴ αὐτῆς νὰ ᾄδῃ «φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ».

Ἡ πατρίς στενάζει· ἔχει ἀνάγκην τῆς στιβαρᾶς χειρὸς σας, πρὸ πάντων ὅμως τῆς γενικῆς συμπονοῆς καὶ δημοθυμοῦ ἀποφάσεως ὁμῶν. Ἀχ! μὴ μᾶς φέρετε εἰς θέσιν νὰ σὰς εἴπωμεν τὸ «πότε οἱ ἄνθρωποι λησμονοῦντες τὰ πάθη καὶ τὰς διακρίσεις θὰ μεγαλυχωσιν ἐπὶ μόνῳ τῷ ὀνόματι ἄνθρωπος;» Προβήτε ἀπὸ κοινοῦ ὅπου ἡ φωνὴ τῆς πατρίδος, ἡ φωνὴ τῶν συμφερόντων, ἡ φωνὴ τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς σὰς καλεῖ, καὶ τότε χρυσοῖς γράμμασι θὰ χαραχθῶσι τὰ ὀνόματά σας ἐν τῇ ἱστορίᾳ.

Ἐκλείψεις ἐδῶ Ἐκλείψεις ἐκεῖ Ἐκλείψεις ἐν τῷ Οὐρανῷ. Διδάσκαλοι Ἐληνισταὶ καὶ μὴ ἔπαθον ἐκλείψιν. Οἱ «μέλλοντες διορισθησόμενοι» ἔπαθον· ἐκλείψιν μέλλονσαν ὀφθισομένην. Σχολεῖα Ἑλληνικὰ καὶ μὴ ἔπαθον ἐκλείψεις. . . Παρὰ ὅλων τῶν ἔθνων ἔπαθεν ὀλικὴν ἐκλείψιν καὶ μὴ ἀμφιβάλλετε ὅτι καὶ ἡμεῖς πλησιάζομεν εἰς τὴν γενικωτάτην ἐκλείψιν μας.

Κώνωψ.

Ἐκ Μεσσορίας, 22 Σεπτ. 84.

Ἀκούεις, φίλε Σαλπικτὰ, ὅτι ἡ Κύπρος
μας ἔχει καὶ ἐν ἄλλοι προῦν τοὺς ρήτορας;
ὥστε προπέχετε δι' ὄνομα Θεοῦ νὰ μεταχει-
ρίζησθε σεῖς οἱ ἐφημεριδογράφοι καὶ παρισώ-
σεις καὶ ἀντιθέσεις καὶ παρηγήσεις καὶ εἰ-
ρωνείας καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ σχήματα, διότι
ἐπειτα οὗτοι σὲς καταγελοῦν (Σ. Σ. Ἀπὸ
ποιᾶν λίμνην πάλιν μὰς ἐφύτρωσαν τοῦτοι)
Ἀπετέλεσαν ἐν τοῖς νέοις ρήτορτιν ἀδιόσπ-
στον ἐνότητα καὶ αἱ δύο δυνάμεις τῆς ρη-
τορικῆς καὶ ἡ ἐσκαμμένως καὶ ἡ ἐξ
ὕπογυίου· καὶ ὅταν περιέρχωνται τὰ
χωρία [διὰ νὰ γλύψουν τίποτε] ἐγὼ λέ-
γουν—θὰ καταβιβάζω τοὺς δύο Ἀρχιερεῖς,
ἐγὼ θὰ λύσω τὸ Ἑκκλησιαστικὸν ζήτημα,
ἐγὼ θὰ κάμω τοῦτο θὰ κάμω τοῦτο, νὰ
ῥῖθι ὁμῶς καὶ σεῖς εἰς πᾶσαν περίστασιν
συμβουθιοῦ μου (τῆς καλῆς) καὶ ἐν γένει ἄρ-
χιζόντες; νὰ δώσωσιν εἰς τοὺς χωρικοὺς νὰ
ἐννοήσωσι περὶ τούτου, ἀρχίζουσι νὰ ἐξιστο-
ρῶσι τὸν Ρωσσοτουρκικὸν πόλεμον. χα χα
χα.

Ω. Ἀκίμας.

ΕΝ ΒΛΕΜΜΑ ΠΑΣΧΟΝΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ.

B.

Ὁ Φίλος.

(Συνέχεια: Ἴδε προηγούμενον Ἀριθμὸν.)

Πλήρης ἀγάπης, ἐθουσιζμοῦ, χαρᾶς,
εἶδον τὸν Δάμωνά μου κ' ἐνετάρφισα
στὴν θέαν του καὶ εἰς τὸ πᾶλλον στῆθός του,
ἐν ᾧ, ὡς μ' εἶπεν, ἡ εἰκὼν μου πάντοτε
πιστῶς φυλασσομένη ἐνεκλείετο.
Θερμὴν εὐχὴν τῷ Πλάστῃ μου ἀπηύθυνα
τοῦ παμφιλτάτου φίλου νὰ μὴ χωρισθῶ,
κ' ἐν τῇ πατρὶδι μου ἀποφασιστικῶς
ἐγκατέστην χαίρων, εὐελπὶς, φαιδρῶς.
Ἄλλ' οὕτως ἔτος δὲν παρήλθεν εὐτυχές.
Ὁ φίλος μου κατέστη, φεῦ! ἀγνωρίστος.
Ἡς τοῦ συμφέροντος τὴν ἰσχυρὰν φωνὴν
λησμονῶν με ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον!
Ἐλυπήθην, ἀπηλπύθην, ἐκλαύσα πικρῶς,
ἀλλ' ἡ πραγματικότης ἀνηγέρετο
πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ὡς φάσμα φοβερόν.
Τὰ ὄνειρα κ' αἱ πλάναι τῆς νεότητος
ὀλίγον κατ' ὀλίγον διελύθησαν,
καὶ τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ ζωηρότατον
κ' εὖσμον ἄνθος προσβληθὲν κατέπεσε,
θῦμ' ἀτυχές τοῦ ὕλικου συμφέροντος.
Φίλια! ὦ φίλια! ἀνεφώνησα,
ἀπῆλθες μετὰ τοῦ Φιντίου, φαίνεται,
εἰς ἄλλους θεῖους κόσμους, εἰς τοὺς οὐρανοὺς,
καὶ τὸν ὄνομά σου ἐπὶ γῆς παρέμεινε,
τοῖς ἀνθρώποις μένγνωστόν, πλὴν τοῦ ἀγνωστος.
Ἐπὶ τῆς θερμῆς ἄλλοτε καρδίας μου,
ἐν ἡ τὸ τῆς φίλιας, ἄνθος ἡμικέεν,
ἔθνηκα τὴν χεῖρά μου, πλὴν παλμὸς οὐδαίς.

Ὁ θάνατος, τὸ ἔργον τοῦ ἐτέλεσε,
φωνὴ δὲ ἀληθῶς σπαρταξικῆς,
ἐξῆλθε τοῦ πεπιεσμένου στηθού μου,
φωνὴ ἄλγους, φρίκης καὶ ἀπελπισμοῦ,
“τέτέλεσται, τέτέλεσται, τέτέλεσται!”

Γ.

Ἡ ἐρωμένη.

Ἐν τόπῳ μονοτόνῳ, μελαγχολικῶς,
ἔχων εἰσέτι τὴν πληγὴν αἰμάσσουσαν,
φυλορροῦν ἐβλεπον δένδρον ἀπενῶς,
καὶ ἐσκεπτόμην διατὶ ὁ ἄνθρωπος
ἐπλάσθη με καρδίαν, με ψυχὴν, με νοῦν,
τρεῖς τῆς δυστυχίας αὐτοῦ αἰτία.
Τὸ δένδρον ἀληθῶς αὐτὸ ἐξήλεον
καὶ ἐθεώρουν τούτου εὐτυχέστερον
τὸν ἀπορρώγχα βράχον ἐπὶ τοῦ βουνοῦ,
περιφρονούντα τοῦ ἀνέμου, τὰς θρονάς
τοῦ ἀναίσθητου βίου του ἀναίσθητος.
Ἐὰν ἡ φύσις χάλινά με ἐπλάττε
καὶ μ' ἐγκατέλειπεν ἐπὶ τινος ἀκτῆς
ἔρμαιον τοῦ τυχόντος καὶ τοῦ κύματος,
ἐν τῇ ἀναίσθησίχ εὐτυχέστερος
θὰ ἦμην ἢ ἐν τῇ αἰσθητικότητι.
Θεέ! ὄντως κατήντησα μισάνθρωπος,
καὶ μισῶ, ἀποστρέφωμαι, ὁδὲ λύττωμαι
τοὺς ὁμοίους μου, τοὺς κακούς καὶ μοχλοήρους.
Ἐν ἐνὶ ἀγγεῖῳ πῶς εἶνε δυνατόν
νὰ ἐγκλεισθῶσιν ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος;
Νὰ συζήσωσι τούρανθ ὁ ἄγγελος
καὶ ὁ τοῦ Ἄδου δαίμων πῶς εἶνε δυνατόν;
Τὸ πλάσθην σῶμα ἐκ πηλοῦ καὶ πνεύματος,
τὸ ἔχον τὴν κακίαν μὲν ὁρμέμφυτον,
ὀφείλον τοῦτο εἰς τὴν ιδιότητα
τοῦ ἐξ οὗ ἐξυμώθη φαρτοῦ χρώματος,
ἀλλὰ καὶ ἀποβλέπον εἰς τοὺς οὐρανοὺς
ἐκ τοῦ αὐλοῦ πνεύματος ὠθούμενον,
αὕτῃ ἡ ζήτη τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ
ἐπὶ γῆς νὰ εὐτυχῇτῃ εἶνε δυνατόν;
Ὅ, τι ποθεῖ τὸ σῶμα ἡ ψυχὴ μισαῖ,
καὶ ὅ, τι αὕτη θέλει καὶ ἐπιθυμεῖ
ὡς τυραννίς εἰς τὴν ὕλην φαίνεται.
Ἐν τῷ κακῷ τὸ σῶμα βλέπει θέληται,
ἐν τῷ καλῷ ἀρέσκειται νὰ ἐντρύφῃ
τὸ ἐκ τῶν οὐρανῶν κατελθὲν ἄνθον.
Εἰς πάλιν δὲ ἀένναον εὐρίσκονται
τὸ σῶμα ἡ ὁ δαίμων καὶ ὁ ἄγγελος
ἡ ἡ ψυχὴ, εἰς πάλιν ἐξυντῶται.
Ἰδοὺ ὅπου ὃν εἶνε ὁ ἄνθρωπος!

Τὸ πνεῦμα ἐν ταῖς μαύραις τρύταις σκέπτεται,
ἔχων προσηλωμένον ἡμῶν ἐξυπνος
νυκτῶς, ἀλλ' ἡ σὰρξ ὑπνωττε νήδυμον.
Θεοὶ δὲ ὄνειροι, κατὰ τὸν Ὅμηρον,
μοὶ ἐπεφάνη τότε ὡς διάφευσις
τῶν ὧν ἐσκεπτόμην ἀπελπιστικῶν.
Ἐκ τινος ἀντροῦ θελκτικοῦ, μαγευτικοῦ,
ρεῖου, φαίνεται, τῶν νυμφῶν οἰκήματος,
προῦθαλε θεὰ, ἀδελφὴ τῆς Καλυψύς,
καὶ ὡς χρυσαλλίς πετώσα μ' ἐπλησίχεν.

Ὁ Πυγμαλίων πρὸ τῆς ἐμφυχώσεως
τοῦ ἀγάλματος τοῦ ἔπεσε πρηνής.
Ἄλλ' ἐγὼ πρὸ τῆς θεῆας ἐμφανίσας
κατέπεσα νεκρὸς ὡς κεραυνόπληκτος.
Ὅταν ὁ φωμοζήτης εὖρη θησαυρὸν,
ὅταν εἰς τὴν κατὰδικον χάρις δοθῇ,
τὸν ἐπὶ τῆς ἀγγόνης εὐριτκόμενον,
ἢ ὅταν εὖρη τέκνον μὲν ἀπολωλός,
ὅλαι αἱ αἰσθήσεις ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ,
τῇ ἀπροσδοκῆται καὶ τῇ χαρποῖα,
ἀπονεκροῦνται ὡς εἰς σιδήρου βελόνος
κατέπιπτεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σφοδρῶς.
Ἄλλ' ἡ τοῦ ἀντροῦ μάγισσα ἐπέθιγεν
ἐπὶ τοῦ στηθού μου τὴν ἀλαβάστρινον
χεῖρά της καὶ ὡς ἐκ οὐκίματος ἀνέζησα.
Κινήσασα δὲ τότε τὰ κοράλλινά
χεῖλῃ της καὶ σεισθεῖσα ὡς κυπάριστος
ὑπερφάνως, μ' εἶπε με μελωδικὴν
τῶν ἀηδόνων ἐμοιάζουσαν φωνήν,
“κύτταξέ με,” προσηλώτατα ἐπ' ἐμοῦ
βλέμμα γλυκὺ, θεῖον, οὐράνιον.

(Ἐπετὶ συνέχεια)

Ἐν Λευκωσίᾳ

«ΝΚ»

Λύσις τοῦ κθ' αἰτίγματος

σχωρ—ιχ—σχωρ

Μόνος λυτὴρ ὁ ἐκ Ἀθήνας κ. Κοσμάς
Παπαδόπουλος.

Λύσις τοῦ δ' λογογράφου.

«Μὴ ραδίως τῇ διαβολῇ πίστιν δίδου»
Λυτῆς.—Οὐδαίς.

Αἶνιγμα 30:

Πάντων τὰ βλέμματα ἐπισύρω

ἂν κοσμιότης μ' ἀκολουθῇ

πλὴν ἀλλ' ἀμέσως φρικτῶς σὲ τείρω,

ἢ κεφαλὴ μου ἂν ἐλκεφθῇ.

Εἰς τὴν λαίμῳ μου περίθες τόνον

ἐν' ἀποφύγῃς εὐθὺς τὸν πόνον.

ἀλλὰ καὶ τότε αἶνον εὐρήσεις.

καὶ ἂν προσέτι καὶ τὸν λαίμῳ

θέλῃς, θηρίον, νὰ διαλύτῃς

μ' ἀφῆκες τότε ὅλως νεκρόν.

Ἐκ Μεσσορίας

Ω. Ἀκίμας.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ Δ'.

Δύο πατέρες καὶ δύο υἱοὶ ἐξελθόντες, εἰς
κυνήγιον ἐφόνευσαν τρεῖς λαγούς. Ἐξ ἑαυτοῦ δὲ
διαμοιράσαντες αὐτοὺς ἔλαβον ἑκάστην ὁλο-
κλήρον λαγόν. Πῶς γίνεται τοῦτο;

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Συνιστάται τῷ δημοσίῳ τὸ ἐν Ἀθήνα-
κι παρὰ τὴν Ὀθωμανικὴν Τράπεζαν Ξε-
νοδοχεῖον διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ Κ.
Ν. Ι. Μαυρῆ, λέγῃ καθαριότητος καὶ
συγκταξιατικῶν τιμῶν.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ ἢ ΚΥΠΡΟΣ ἐν Λευκωσίᾳ.